

0610 – 10. juni

Guds frelsende nåde til alle mennesker (Guds nåd, hälsosam för alla människor) er åpenbart, og lærer oss å ... vente på det salige håp og åpenbarelsen av den store Guds og vår Frelser Jesu Kristi herlighet. Tit 2: 11, 13.

«Herrens gjenkomst er nær» sier Jakob. Hva kan da årsaken være til at vi er så lite opptatt med tanken på Herrens gjenkomst? De første kristne hadde på ingen måte alle de ytre endetidstegn som vi har, foran seg. Hva er årsaken til at denne tanken på Herrens gjenkomst likevel var så herlig for dem, og opptok dem så sterkt? Mens den nå, med alle vår tids endetidstegn, er så fremmed for oss, ja, nesten helt er forsvunnet fra våre forsamlinger, våre hjerter, samtaler og åndelige forkynnelse?

Riktignok holder vi fast på læren om Herrens gjenkomst, som en ren trosartikkel. Men det har ikke ført til at vi har denne Kristi gjenkomst som vårt håp.

Etter Guds ord er ikke det avgjørende om du tror at Herren skal komme! Men om du lever i håpet, i en virkelig forventning til hans gjenkomst?

Og på dette spørsmålet kan ikke mange blant oss svare: ja! Hvis det virkelig var slik at alle troende levde i håp og forventning til vår forherligede Herres gjenkomst, så skulle dette håpet åpenbare seg mer i vår forkynnelse og i våre kristne samtaler, ja, i hele vårt liv. Da ville ikke alle slags trosbekjennelser og ubibelske lærer om kirkens framtid og de dødnes tilstand, kunne få grobunn blant oss.

Men igjen kommer vi tilbake til spørsmålet: Hva kan årsaken være til at tanken på Herrens gjenkomst er så fremmed, ja, nesten uvelkommen, for oss? Mens den var så herlig, så kjær og så varm i de første kristnes hjerter. Det er helt klart ikke noe godt tegn.

Hvert håp forutsetter et ønske, og hvert ønske har sin rot i det vi elsker. Lengter vi virkelig etter den dagen Herren skal komme igjen, da all synd, all vantro, all svakhet og problemer med å tro, all vår troløshet mot vår kjære Frelser, får være slutt? Når vi skal gripe ham, liksom vi og er grepet av ham. Se ham som han er, og bli ham lik.

Hvis vi hadde et sterkere ønske rettet mot denne hans åpenbarelse, da ville vi nok også være mer opptatt med å tilegne oss alt som står skrevet, og som kan styrke det salige håpet om denne store dagen.

Ja, hvis vi hadde et mer åndelig sinn, elsket vår Frelser og lengtet etter det kjærligheten alltid lengter etter; å bli helt forenet med ham, da var all avstand mellom han og oss, og all uvisshet opphørt. Da ville vi også leve langt sterkere i håpet. Derfor finner vi også alltid stor forskjell mellom kristne i dette forholdet.

Hos dem som tar Guds ord mer alvorlig til hjertet, som mer lar seg bearbeide i den omvendelse som er av Gud, og i den tro som vår Herre Jesus Kristus opprettholder i dem, vil gudsfryktens Ånd hele tiden hvile over hele deres vesen. Synden vil ikke få leve upåttalt, men blir avdekket. Da blir nåden i Kristus ennå mer dyrebare og verdifull, men ofte på grunn av synden også mer skjult for deres øyne.

Disse som har det slik, fryder seg i det salige håp om vår Herres Kristi salige gjenkomst. Det er dette som opptar dem, som er deres levende håp.

De ser med inderlig lengt fram til den dagen når den tunge tåken som her på jord ligger over deres tro, skal drives bort for evig av Herrens herlighet. Når de skal se vennen og Frelseren de har trodd på og talt med, han som har fulgt dem i livet, selv om de ikke har sett ham.

Da de en gang for evig skal få oppleve det de så ofte forgjeves søkte; en fullkommen klarhet, en full visshet, en følbart nærhet av Herren. Og de samtidig for evig skal være fri fra det onde kjødet, som alltid her på jord førte til så mye synd, skrøpeligheit og anfektelse. For evig skal få være fri fra den bitre fiendens glødende piler.

Hvis vi var mer døde for verden og livet her nede, og hadde vårt liv og vår glede i Gud alene, ville jo dette ganske sikkert være et salig håp for hjertene våre.

Men der hjertet er delt, der det er inntatt av andre ting, – om enn i seg selv uskyldige og gode –, der kan denne lengten etter den himmelske brudgommen ikke finne fotfeste. Og der kan ikke den åndelige helsetilstanden være god. For den stemmer ikke med Ordet og de første kristnes sinnelag.

«Vårt borgerskap er i himlene», sier Paulus, «og derfra venter vi også stadig på Frelseren, Herren Jesus Kristus. Han skal forvandle vårt forgjengelige legeme så det blir likedannet med hans herlighetslegeme. Det skal han gjøre ved den kraft som gjør ham i stand til å underordne alle ting under seg selv».

Og han formaner: «Hvis dere da nå er oppreist med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. Strekk dere etter det som er der oppe, ikke det som er på jorden. For dere er jo døde, og deres liv er skjult –, ja, skjult – med Kristus i Gud. Men når deres liv; Kristus, blir åpenbart, da blir også dere åpenbart med ham i herlighet».

Å, måtte vi alle ta denne Kristi og hans apostlers lære om Herrens gjenkomst og de kristnes salige håp, mer inn over våre hjerter!